

flaaede, synes derfor nødvendig, og tillige naturlig, hvor Fraværelsen er selvforskyldt. Reglen vil navnlig have Anvendelse paa den første Uddannelsesfestid samt under Veir- og andre større Dvælses, saaledes Reserverbataillonerens Samlinger, men derimod ikke paa Krigsforhold; den vil tillige i Tilfælde, hvor det gjælder ikke at formindste den samlede Styrke, kunne føre til at udsætte Straffens Fuldbyr-delse, indtil Dvælsesfestiden er tilende. Tidsgrensden, 10 Dage, synes passende i Forhold til Uddannelsesfestidens Længde.

Til § 34.

Denne Inddeling er gjort for Bequemmeligheds Skyld, for i den specielle Deel at kunne anordne Fængsel snart i første og snart i anden Grad uden at behøve nærmere at angive nogen Grænse.

Til § 35.

At 1 Aar bliver korteste Tid for Statsfængsel, er i Overensstemmelse med Landsthingsudvalgets Forflag.

Til § 36.

At Benaevnelsen „Degradation“ for Underofficerer er foreslaaet affkaffet, stemmer med samme Udvalgs Forflag. Naar i Udvalgets Betænkning er forudsat, at det ifjor fremlagte Forflag skulde hævde, at den Officeer, som dømmes til Embedsfortabelse, træder ud af al Forbindelse med Hæren og saaledes fritages for at opfylde resterende Værnepligt, er dette ikke rigtigt. Noget saadan Forudsætning fandtes ikke i Lovforslaget og er ikke tilfigtet.

Til § 38.

At den, der er anseet med Embeds eller Bestillings Fortabelse, atter, som en anden Menig, skal kunne forfremmes, naar han ikke har været dømt for nogen i den offentlige Mening vanærende Handling, og han i Krig udmærker sig ved tapper Daad, er i Samklang med Kgl. Resol. 4de April 1848 § 6 og stemmer med Manden i Lovene om Hærens og om Søværnets Ordning.

Til §§ 40 og 41.

Nødvendigheden af ikke ganske at opgive legemlig Tugt ombord, hvor de øvrige Straffemidler maae være meget begrænsede, er med stor Styrke fremhævet, navnlig af Commissionens militaire Medlemmer, som have et nøie Kjendskab til Forholdene og Tjenesten i Krigsskibene. Skjøndt de erkjende, at Manden blandt Mandskabet i Almindelighed er saa god, at der er sikker Forventning om, at denne Straf kun yderst sjelden vil komme til Anvendelse, have de dog udtalt som deres paa Erfaring støttede Overbeviisning, at Legemsstraf maa kunne bringes til Udførelse, dersom Disciplin skal kunne opretholdes, og den Skik og Orden bevares ombord, hvis Tilfidsættelse kan have de allerfarligste Følger. De have lagt Bægt paa, at det i Krigsskibene, hvis Mandskab bestaaer af Folk, der næsten ganske ere fremmede for hverandre og i længere Tid skulle føre et afsluttet Samliv, er endog fortrinnsviis nødvendigt at haandhæve en streng Disciplin, der, om fornødent med alvorlige Straffe, kan lue enhver Afsejelse, som maatte yttre sig, og de holde sig forviisede om, at dersom det forud kan vides, at den højeste Straf, som ombord kan ramme den Skyldige, ikke kan overskride 10 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil det ikke kunne undgaaes, at der blandt Skibets Besætning vil findes Individier, for hvem en saadan Straf ikke har noget synderlig Affrækkende, medens Wissheden om, at legemlig Tugt kan komme til Anvendelse, vil virke kraftigt paa dem. Ved de i Forflag bragte Bestemmelser har man stræbt at give Straffen den Betydning, den bør have som et yderste Middel. Den bør derfor tildeles den Skyldige saaledes, at den kan blive et føleligt Onde for ham og derhos indvirke affrækkende paa Skibsmandskabet, hvortil Hensyn er taget blandt Andet ved Forflaget om Slagenes Antal. Af §§nes Indhold vil det være klart, at legemlig Tugt kun tilfigtet anvendt ifølge Dom, naar de øvrige Straffe, som kunne benyttes ombord, ere saa at sige opbrugte, samt at Undtagelsen i § 41 er begrundet deri, at Arrest og Fængselsstraffe under Krigsforhold, hvor Disciplin